

הביט המלצר לעדין ואמר :
 — לא אדוני, לא כאן המקום
 לקפץ סוד שכזה! יש אורחים ויבית
 נצא החוצה! כשעמדו ברחוב, פקד
 פק המלצר ואמר: ברחוב, אזנים
 לכותל. נצא מחוץ לעיר.
 ותשרק רץ אחרי ומחכה בקר
 צר רוחי לסוד.
 כשעמדו רגליהם מחוץ לעיר, אמר
 המלצר: לא חביבי, זהו סוד כמים
 וכאן עוף השמים יוליך את הקיל.
 זכה נכנס לתוך המערה.
 בקצור, נכנסו לתוך המערה, כמו
 למשל, כאן בקברי הסנהדרין, נכנסו
 לפני ולפנים, ויפן המלצר כה זכה
 וירא כי אין איש וזלזלם, אחו באוני
 של תשרק ואמר לו בלחישת: דע
 לד, מיסטר תשרק, כי שלום אש אינו
 סופר כ"כ גדול, כמו שמתאר אותו
 הפארווערטס" וכמו שחושבים.
 את המעשה הזה ספר לי יהודי
 פקח, עתונאי אמריקאי, בצאתנו יהודי
 מהצנת, חלום יעקב, ויכול אני לנר
 לוח לד — הוא אומר לי — את
 הסוד של המלצר לא במערה ולא
 בלחישת אלא כאן באמצע הרחוב, וכי
 סל רם כי לא "בהצעתה" ו"הבנתה"
 לא "איריאויאוי!"
 את "הדבוק" — הוא מוסיף —
 צריך לראות רק אצל המשחקים סוילי
 נא ואפילו אצל התא"י של ננסין
 בירושלם.
 וליצני הדור אומרים כי אפילו

אצל ה"טוכטוב"...
 את "הגולם" — צריך לראות
 רק במערכה האחרונה, ו"חלום יעקב"
 הוא חזיון ארץ־ישראלי לכל פרטיו
 ודרסוקיו — ההתחלה היא ב"שמנה
 וחצי בדי ו ק", כלומר בית־שע
 וחצי והפסקות ארוכות והקהל נרגז
 נוסח התא"י והמא"י בפלשתונה
 (א"י)... ולדידי אפשר לבוא אל
 "חלום יעקב" — אחרי המערכה
 האחרונה...
 — נו, והיהודי הנצחי? —
 אמרתי לו בנצחון — את זה צריך
 לראות. דיקא אצל "הבימה" ולשמע
 אך ורק את חנה רובינה.
 כי גדול חורבן בית המקדש על
 "הבימה" מחורבנו של ביהמ"ק בירד
 שלם. על "חורבן" שכזה בנו במעט
 גם שני האנגלים, פקידים עליונים,
 שישבו בשורה הראשונה נדהמים בכל
 שעת ההצגה. ואלמלי לא באה הבימה
 לארץ אלא "החורבן" הזה —
 ולא הלילה חורבן התיאטרונות שלנו
 בא"י! דינו!
 אנכי בשבוע זה עברת קביצת
 תיורים צרפתיים ברחוב יפו ועמדו
 לפני המודעות הגדולות של תיאטרון
 "ציון" המכריזות על הצגת "הדבוק"
 של הבימה. שאלו הצרפתים את
 ה"גאיד" שלהם: מה זה Le Dibouk
 (הדבוק)?
 לא חשב ה"גאיד" הרבה וענה

להם בלשונם:
 — Les dix boues (בער
 פתית משמעותו: עשרת התישים).
 זוהי — קומדיה יהודית, ציונית...
 ובשעת דבורו העמיד שתי אצ"צ
 בעות על מצחו לאות של שתי קר
 נים, רמז לתישים.
 ועוד קומדיה קטנה: ראיתו
 את כזכיר מלון יוז ובני ביתו וכל
 אשר לו שהם יושבים בכל הצגות
 הבימה על כסאות הכבוד (חנם בל"ע
 ולא יכולתי להבין מה ענין המוד
 כיר אצל סיפרים ועתונאים ובכלל
 אצל תיאטרונים? — עד שנערכה
 פגישה "לבימה" ע"י ההנה"צ בפנסיון
 לזרוס והבינותי את הפסוק הידוע
 בחומש: כבוד תחת כבוד.
 * * *
 וראו מה בין בני לבן צבי!
 שם בועד הלאומי שלנו, כשמד
 דברים על פתח תקוה וכשאך מוכי
 רים את השם הזה הרי השמאל מת
 חיל לרפק ולרקע ברגלים ממש כמו
 שמזכירים, להבדיל, את המן ועשרת
 בניו בשעת קריאת המגילה, ולא רק
 היסמאל כי אם גם הימין, מפני ה"מז
 דה" וכיחוד מפני פחד השמאל ומצות
 להרף ולגדף את ה"עיר החדשה" את
 הכוגרים וכו' וכו', ואולם כשבאו
 הגויים לועד הלאומי, גרימשוי וטאוני
 מדבר בדיצבי בטון אחר לגמרי:
 — "כדי להסביר לך — כך הוא

אומר לגרימשוי — את פעולות ההתי
 ישבות, אפשר לתביא שתי דוגמאות:
 האחת היא פ"ת ותשניה עמק יזרעאל,
 (אנכי, ונדרכילה אמר: אחת היא
 "י" והשניה העמק — עומות), לפני
 40 שנה ויותר היה כפר ערבי יעני
 בן איזה עשרות בתי חומר ותושבים
 מוכי קהת, היא מו ל ב ס, ועכ"כ
 שיו מתנוססת כאן לתפארה (את זה
 יכול להגיד רק בן צבי, שהוא הטוב
 שבסיטרא דשמאל ונתפש קצת לימין
 ר"ל!) מושבה פו ר ת ת בת
 שמונת אלפים נפש וסכוויים ירחבים
 והתפתחתו מסביב וכו'.
 בשביל זה גוי הרי זה
 מו ל ב ס" (ממתקים) ובשביל היר
 הודים הרי זה לא פתח תקוה כי אם
 פתח האינטרנציונלי. למה הדבר דר
 מה? — לאם אחת שרבה עם בתה
 ומכנה אותה בשמות של גנאי: עצלה,
 יצאנית וכיוצא בזה, וכשנכנס פתאום
 אודח צעיר היא משנה את קולה ואר
 מרת לבתה: הגישי נא. נשמת י
 כום תה לאורח!.. והבת עונה אף
 היא בחביבות רבה: תיכף מאמער
 שע! כי מי יודע? אולי שדוך?
 * * *
 נכנס אלי בשבוע זה אותו היהודי
 די הצחוק, היוצא ונכנס לתוך ביתי
 כפעם בפעם כדי לשוחח עמי קצת
 "פליטיקה" ופניו מבחוסין מתוך
 הנאה פנימית, קרא אלי בשמחה ואי
 מר:

— נו, מה תאמר ר עומות
 ל מ פ ל ה שהיתה להם?
 — למי? — שאלתי.
 — למיסיונרים! — הוא עונה
 — מה, לא קראת בעתון? בעבר
 הירדן עשו אותם לבעלי מום, בעזה
 עשו להם הפגנות וגם כאן ב"גביר
 מוסה" — כך מספרים כלם — החי
 ליפו את קריאותיהם הפעם ובנשגם:
 "הלאה הסהיניון!" קראו! "הלאה
 המוכאשירין!" (המסית ס).
 — שוטה שבעולם! — אמרתי
 לו — ל ש מ ת ה מה זו עושה?
 הן מזכירים אנחנו ב"ה את בני דודנו
 היום הם עושים הפגנות נגדם ומחר
 נגדנו, היום הוציאו לעשו עין אחת
 וסחר יוציאו לישראל שתי עינים...
 מכיון שניתנה רשות למשחת אינו
 מבחין בין מי שהוא בן ברית ובין מי
 שאינו בן ברית.
 נעשו עיניו של היהודי הצחוב
 לסימנים של שאלה ואני הבינותי
 ובררתי לו טיבו של דבר: אין קני
 את הדת מדברת מתוך גרוינם אלא
 "בוליטיקה" יש כאן, רוצים הם שרת
 ה א ר י תהי דתם, שפת הארץ —
 שפתם, וקרקעות הממשלה — אדמתם
 את זה ירשו מדודנו ישמעאל — וידו
 בכל יוד כל בו, וענין עזה יוכיח!
 — לקיים מה שנאמר: — הוכיף
 היהודי שלי — ע ז ה כמות אהבת,
 ונאמנים פצעי אוהב כו' ונבול, ואי
 אלה פצעים!...

— בן, בן, אמרתי לו, כל הטרדם
 הזה אינו דתי אלא פוליטי והעיקר
 גייו" מתחלתו ועד סופו וגוי בין
 הגויים — הם יתפשרו ביניהם לבין
 עצמם ואנו היהודים אין לנו עסק
 עמם, כי אתה הלא ידעת את ה"רבר
 נו של עולם" בכרכת כהנים: "חלים
 הלמתי ואינו יודע מה הוא, יחי רצון
 מלפניך שיהיו כל חלומתי עלי ועל
 כל ישראל לטובה, בין שחלמתי על
 עצמי ובין שחלמתי על אחרים ובין
 שחלמו אחרים עלי... ומקשין העולם:
 מפני מה לא נזכר בתפלה זו גם מה
 שחלמו אחרים על אחרים? — והד
 תירוץ הוא: מה שחלמו אחרים
 על אחרים — על ראשם יהול עלי אינו
 הרבר נוגע כלל, אילו היתה יש יש
 ראל באמצע והיה איזה יהודי יוצא
 חלילה כנגד המסיתים, היה הדבר נר
 דא והיו מרעישים עליו עולמות. עכ"כ
 שיו ש"הם" עשו את המעשים למי
 סיוגרים — הם ביניהם לבין עצמם
 מסתמא ימצאו פתרון לכל אלה החי
 לומות הרעם, והפתרון ה ע ז ת י
 הלא יוכיח! איד אומרים הספרדים?
 — הם ביניהם וכו' ושלום על יש
 ראל! ואם תרצו שאניד לכם את
 כל האמת? — בדיעבר, הענין לא
 דע, לע"ע ישכחו א ו ת נ ו קצת
 ואולם התירה היוצאת לנו כזה,
 ה"מירי החביבים, היא כי עדיין לא
 הגיע הזמן לקונגרס ציוני "בכיתני"
 הלאמי", שהרי אם הקונגרס "שלחם"

כך — שלנו על אכו"כ, ודוק...
 * * *
 ובאמת, אינו יודע מה כל
 הטרדם הזה שעושים כאן ושעושה
 ביחוד ד"ר בלושטיין מת"א מכביב
 לשורצבורג, ראשית, יהודי כשורצ
 בורג, שמכין את עצמו לנסע לא"י
 למה לא דאג לספורט כדעבי ולסדר
 את ניהותיו תהילה? האם לא ידע
 כי ישנו ב"ח ים העומד על המשמר?
 והשנית, למה לו דאגו לו ה הודים
 בפדיו ובחולל לאסוף 500 לרות עבורו
 כדי שיוכל להכנס כבודאדס?
 אגב שאלו מד"ר בלושטיין: מה
 תעשה בחפש כאת הלירות שתאסוף
 לאחר ששורצבורג החליט לפתח נד
 ילדים ברוסיה?
 — אני אשלה אתם אליו לרוסיה!
 היתה תשובתו.
 ומזכירני זה את אותו היהודי
 שהיה קרוע ובלוע, עכד הוא בכידי
 נסים קרועים ובנעלים בלים ומרקד
 לפני הלבנה ומתפלל לפני הקב"ה
 למלאת פנימת הלבנה ולא יהיה בה
 שום מיעות. לא חסר לו ליהודי קבצן
 זה אלא שהלבנה לא תהיה חלילה
 פגומה: גם לנו לא חסר כלום בא"י
 רק לאסוף 500 לירות ולשלח, לשורצ
 בורג ברוסיה, הן יותר כדאי.
 כמדומני, ויותר רצוי לאסוף המש
 מאות לירות ואפילו קצת פחות
 מזה ליסוד בית עם בירושלם, למשל
 או בשביל "בצלאל" או מוסד אחר

בעירנו.
 * * *
 ולסוף אני מודה ומתוודה לפניכם
 רבותי כי "החכמה" הזו אינה שלי
 אלא של פקדי קרן חסיכת וששמעתי
 מפיחם הקדוש.
 הידעתם מה זה "ב"ד"י? לא
 ברוד-השם ולא בעורת-השם, אלא
 מאי? — ברנר ה"לך...
 והידעתם ג"כ מה זה "ס"ה"?
 לא סדר-הכל ולא סטודס הלך כי אם —
 סיימס ה"לך לגן-עדן" ועכשיו
 שואלים כ"ס: מתי נזכה כבר לגימד
 טריא זו: ה"ה"? — לא הכם הדוד
 ולא חטאת הקהל אלא: ה"ויטסון
 ה"לך...
 ותלמידי השמאלי עשה נוטריי
 קון בש"שת האורחים החשובים:
 גרימשוי, ונדרכילה טאוני ומצא
 כי הם בנימטריא "גיט" בשבילנו...
 אגב שואל מאתי תלמידי הותים
 מר מ. ל. במכתבו האחרון מת"א:
 — מדוע לא נתמנה ד"ר גליק
 סון במקומו של היימסון?
 הוא שואל והוא משיב:
 — מפני שהעורך ההגון סיגר
 שערי "הארץ" רק בפני "הציונים
 הכללים ימ"ש...
 עז-מות

הב כהסופר. וביחוד מהענת „אל נקמות“ שלו ובית הזונות בכוזילה, אלא שלא העיז שום אדם ושום סופר להביע את דעתו כנגדו ב-1917 מפני פחד השמאל הכל כמו אצלנו בא"י. מי שנוגע בקדשי השמאל, לא ינקה כידוע.

ואולם הסופר תשר"ק — זמניה זוין — זה הדבתיניסטן הליצן לא כל להתאפקי ובזמן שהוא המציא לו בידכתוניו איזה חבר מלצר ושם בפיו דברים שמסר לקוראיו — מעין „הת למידים“ של ר" עזמות. ובכו, תשר"ק זה יוספר בעתונו את המעשה הנאה הזה: כשנכנס למטערה פגש בו המלצר בשמחה לקחו הצדה ואמר לו: יש לי סוד כמזל לספר לך, מיסטר תשר"ק.

אדרבה! — ענה לו תשר"ק בספרנות — ועשה אזנו כאפרנסת לשמע.

— לא — השיב המלצר — „אין מרגדן לפני האכילה... מקודם תאכל את המרק ואת ה„קניידלאך“ ואח"כ תבוא ההגדה.

ואולם הענין הזה „דגדג“ את המיפר שלנו ולא נתן לו מנוחה בס' עודתו. הוא אכל את האטריות בהי טיפה, המרק נשפך לתוך כבנסיו והבי ליעה עמדה לו כנגדו מרב הפזון.

— נו — שאל את המלצר עוד לפני גמר את ה„קומפוט“ — הבח ונשמע ודבין את פנקסו הקטן לך שימת.

הרצאתו החשובה ע"א ה ת כ נ י ת ה כ ס פ י ת של ההנה"צ, ועל אודות ה„קונסולירציה“ (כלה הדשה ואדוכה לקצוצים), שהכל תלוי בכסף אם יבוא או לא יבוא, עלה על דעתי המעשה המפידסם של שלום-עליכם באותו היהודי הדייג, שהסביר את ה„שכל“ של הדיוג: „כשהים שקט צדים דגים, וכשצדים דגים הדגים בול וכשהדגים בול אוכלים דגים... גם אצלו — ה„שכל“ פשוט אמר: כשיש כסף משלמים חובות וכשאין כסף אין משלמים משכרת..

אגב, שאלו — איני זוכר מי? — על הסכום הענקי, למעלה ממאתים אלף לירות, שהוציאו עפ"י המאזן של מלונדיון ל„מסחר ותעשייה“ והיתה התשובה תיקו כלומר: ת ש ב י י ת ר צ קו שויות ואיכעיות..

ש ח ב ס ו ד אהד, סוד כמים. מספרים כי בבוא שנים אש בפי עם הראשונה לאמריקה לקח אותו ה„פארווערטס“ — עתון הפועלים — כמו שאמרים „בחקירה“ ועשה ממנו בעתונו ל„אלהים“ „במש“ „אדיתורילס“ כלומר: מאמרים ראשונים, וראיונות ופגישות ומסבות וירכתונים ודברי שירה ובריהה נתפרסמו יום יום בעי תון הגדול הזה לכבוד הסופר הגדול הגבור והנערץ וכו' שלום אש ומכיון שעתון אחד מהלל, הרי העתון השני — מחלל, ולא נתפעל חקחל הרי

יוז והממשל בדבר סדור עבדות ככבישים ובכנינים למחוסרי עבודה לשם הפסקת הסיוע, כידוע, וההנה"צ השתדלה להשיג בעוד שלשים אלה לירות לתכלית זו ממסגרות שונים תלפנה הגברת אל הממשלה וקקשה לדעת ממנה את החלטתה: — אלרייט! — ענו לה — אחרי רגעים אחדים, ולא עברו רגעים מועטים והתילפון קשקש: „האד ללא!“ — צעקו מהממשלה — הענין מסודר ומחכים לתשובת מלון-יוז.

לא תיו רגעים מועטים וההנה"צ ענתה בתילפון: אלרייט! הכל מסודר, הכסף מוכן והעבודה תוכל לתחל.

כל הענין נמשך עשרים רגע על השעון — והסל! ואולם אם תדמו כי חכל הם ונשלם — אינכם אלא טועים. עצם הענין מתחיל רק עכשיו ענין הסדור עם הפועלים: ישב הרצפלד במלונדיון אל השלחן הירוק כמשך שש עו ת ו ה צ י ו דנו ושקלו וטרו וצעקו והתווכחו עד שנכבד סדור העבודה, ועוד לא נגמר! וראה — מספר לי תלמידו הממלכתי — מה בין בני לבועמים הם הממשלה „הרעה“ שיש לה בידאי זמן לחכות, סדרה את כל הענין — אחת ושתיים, ואח"כ ישבו ודנו ושקלו וטרו על כל השאלות הממורות במשך יום ש ל ס !..

ובדי שמעו מפי וו-פריוולנד את

ואם הרצפלד מעיר על הספקולציה החדשה, הרי יש גם לה ב"ה „עינים לראות ואזנים לשמע“, ואם תרצו הרי היא יודעת גם „מה שעושה רש"י“ ולומר כמוהו: איני יודעת, שלא לחנם היא בת רב באמריקה, ואם לא תרצו הרי היא: „אשה פרטית“ ולא „גבורה“ ובנוגע לאמריקה, הרי ישנם שם שני עו ל י מ יו ת: של יהודים ויהודים, של ליפסקי ושל ברנדיס. היא אמנם שייכת ל„עולם ההוא“ וככ"ז היא קורקסית במעשיה להנה"צ, בחינת: אני במזרח ולבי בסוף מערב..

בקצרה, תכל היא יודעת לספר ולתרוץ רק את ה ת ש ו ב ה המד חוכה (המצופה, את זה — א טכה !.

לא לחנם אמר אחד העתונאים בצאד תנו: יש חוזר בתשובה ויש חוזר בלי תשובה.. ומי שלא ראה את שמחתן ואת נקמתן של הנשים בשעה ש„הד צליפה“ על הרצפלד — לא ראה שמד חת איד ושמחת נשים מימיו! הוא שאל את ארבע קושיות שלו כסול ודרש תשובה ברורה ובחלכה — מעד שה „שקץ“ — ואולם הרבנית לא נת פעלה ומיד שקל „מטרפסיה מתחה אותו במחילה על הסף והרכיבה כד בעי, כלשונה התריפתה. כי כאן מצאנה בעלת חוב מקום לגבות את חובה, ויאה חוטרא לו מפני מעשה שהיה.

ומעשה שהיה כך היה: לפני שכוועת אחדים היה מו"מ בין מלון

השנים האחרונות עשו קרמה רבה בלשוננו ולפני שנים אחדות לא היו מעזים כלל להרצות בעברית.. ההלה סדרה שלמה של שאלות וקושיות ואיכעיות ופירכות המורות, על העליה ועל הירידה, על התוירים ועל שוורצבורד, על השוד"ים ועל קרנ"ג"כסקי ועל ברקסון, על המושבות ועל הקבוצות וביחוד — על א מ ד ר י ק ה. ודרשו תשיבין ההרות וליפסקי. שכתו במראה כ"ז וזתי מסכת עתונאים וקעבו כי נמצאים הם באספת הנכבדים..

ואת זה הזכיבה לחם ב"ה „הא-בסכוטיבה“. כבר ספרתי במקום אחר את המעשה הזה, ואולם ישנם דברים שהם ראויים להשמע פעמים: מספריים כי פעם היה משבר בזורת הילני-דיה, הוויירים נתפטרו וא"ז והמלכה — באין ברירה — אחזה את רסן הממשלג בידיה ונהלה ביד רמת, אז אמר אחד הוויירים והפורסמים בזילנדיה: בין כל הוויירים שלנו יש רק איש אחד וזהו — המלכה! גם אני אומר: בין כל חברי „האכסכוטיבה“ יש לנו רק איש אחד, וזהו גב' סולר!

מושלמת היא בכל המעלות: נעים ומעט יותר גרוע מהעברית של המי שחקים וביחוד המשחקות של „הבי ע מ י אנכי יושבת“, שהרי היא סו-פרת „פאר ארעלנס“, ואם העתונאים הם ציונים ושואלים שאלות ציוניות הרי גם ה י א ציונית ולא מאתי סול בי אם זה א ר ב ע י ם שנת,

באמת באמי אל יפנה למאמרים ההגוניים ואל ישעה למאמרים העליונים והד פטפוטים של איזה „בן רפאל“ למשל, אלא שיביט ויעיין שם „בעומות“.

בנוהג שבעולם, כשמסדרים מס' בת עתונאים מרצים תחילה לפניהם ואת"כ שואלים שאלות אבל אצלנו ב"ה הכל להיפך. מקודם שואלים את הקושיות ואת"כ אמרים את ההגדה-צפה הו"ר מראש כי עתידים העתונאים לשאל מאת ההנה"צ ע"א אמר ריקה, מה עשה? — נתכנס עם עתונאים אחדים ודנו: מי יהיה החכם שב„מהינשתנה“? לשאל את השאלה העדינה הזו, ונפל הגורל על העורך ההגון שהוא מומחה באותו דבר מחמת שהוא יתחיל, כדרכו, להניד: אמנם זוהי שאלה הגונה ועדינה וקי שה לשאל מההנה"צ, אבל משום-מה רוצים אנו דוקא לדעת את הענין: אמנם מצד אחד קשה וכו' אבל מצד שני לא קשה וכו'.

וכך הוה: מיד אחר כלות ההרצאות — אגב, הית לנו שעור לרונמא של השפה העברית ע"י ב"כ ההנהלה הציונית, הם דברו עברית ממש כמו שמדבר ונדרוילדה צרפתית ומעט יותר גרוע מהעברית של המי שחקים וביחוד המשחקות של „הבי השעור העברי המופתי של זורינו בכית הלאומי — אעמי שמצד שני, כמו שאומר העורך החגון — יש ללי טר עליהם זכות ולחירות כי במשן

רית אמריקאית ממהנהלה הציונית.. וכשראיתי לנגד עיני את ה„משד פה“ הגדול של בעלי העט ומשחירי הניר מת"א ומירושלים שהם כ"כ מרובים ומסובין הפעם, בלי עין הרע שאלתי: מה נשתנה? מה הביאם הלום? ועל איזה שדת צמחו פתי אום כ"כ הרבה עתונאי-שמאל שלא ראינו מתמול שלשום? — עד שתי קרתי קצת במקום הראוי ונתברר לי הרבר: — כלם רוצים לדעת „מה נשמע שם באמריקה? מה סבת המד חלוקת? האם המלחמה היא חלילה נגד ויצמן ומלון יוז נגד ליפסקי? והאמת הרבר שכל המחלקת היא בגלל „החלית ציון“? ומה סבת הת-פטרותו של ברנסון ורוזנסון? והאמת הדבר שליפסקי נתן 8000 דולר ל„ב-י מה“ באמריקה על דעת עצמו? והעי-קר — האם זה יזיק חלילה לתקציב?..

כקצור — „גלוי אמריקה“ זה היה הקוטב העקרי שעליו סובבה כמעט כל המסבה והסיבה לכל „הפי ריהורגיות“ של העתונאים והעתונאות בקרן היסוד..

מיבן מאליוי שלא אמר לכם אפילו במקצת את תכן הנאומים וההרצאות של כלון יוז מפני כמה טעמים: ראשית, הלא נתפרסמו בעתונים ואינכם יכולים לקראם שם והשנית — וזהו העיקר! — הן חובתו היא לספר מה שלא כתוב בעתונים ובספר טיבלים, שהרי ידוע לכל בארץ ובחוק לארץ, שמי שרוצת לדעת מה שנעשה

מבשר למסרה

בשנכנסתי בשבוע זה למסכת העיתונאים בקרן היסוד, ראיתי לפני של-חן ארוד ועד לך לארד כל הפרוודור ומסביבו יש בו מסובין ובלתי מסובין כששים שבעים עתונאים ובלתי עתונאים ועשו אזניהם כאפרנסת לשמע את הרצאתה של הגב' סולר בעברית. בראש השלחן „מזורה“ ישב הו"ר המשוור היפה, מזכיר מלון יוז לימינו ומיניכ טריום הכספים של הו"ר הלה הציונית „הבוכהלטריה“ לשמאלו. הנטקה מפד נים, ילין מאהוה, אליצור במשקפיו בתוך העתון והכוון עמד בפתח האהל-חסר רק ר' בנימן, כנראה מפני שהוא עמוק בהכנת יובל החמישים שלו, שעורכים רק בעתוני חו"ל, בורשוי ובאמריקה, לקיים מה שנאמר: סחור סחור ולבית ברמי לא תקרב.. פקידי המוסד ולרבות הפקידות עמדו עליהם כלומר על העתונאים — כדי לשמש את הקהל בתה ובתור פינים החלק החשוב שכתבנית ואחד מהם הואיל בחביבותו למפר לי את מסומו והזכיחני לשבת על יד עתוני אית לבנשה שהוריה, מדברת רוסית במסבה עברית ושנמעת הרצאה עב-